

haar wilde omvatten, en de zonnige lach was op hare lippen bestorven, toen zij zijn even wild opflikkerenden blik opving.

Was dat haar frissche mooie Wim?

Toen begon zij zachtens met de handen voor het gezicht te snikken om den afkeer dien zij zoeven voor hem voelde, en zij begreep op eens met groote zekerheid, dat zij hem nu verloren had voorgoed, en dat zij nooit Wim's vrouwtje zou worden!

Toen Wim veel later dan gewoonlijk na het ontbijt, was gaan fietsen, zei Netty's moeder, hem met een blik vol bezorgdheid en deelneming nakijkend, tot Netty: „arme jongen, wat is hij toch zwak, hij ziet er nog heelemaal betrokken uit, en dat van één avond hoofdpijn, terwijl hij toch zoo vroeg naar bed is gegaan, en zoo lekker heeft uitgeslapen.

Ik had zoo gehoopt, dat hij van morgen weer beter zou zijn.

Je moet maar wat vriendelijk tegen hem zijn, Netty.”

En terwijl Netty „ja” antwoordde, dacht zij over dien angstig-onrustigen nacht, over haar onwaar-zijn tegen haar moeder, en over hare liefde voor Wim, die nooit meer terug kon komen, omdat zij telkens en telkens weer dat witte gezicht, en die met bloed-doorloopen oogen, voor zich zag, die haar met zooveel afschuw vervuld hadden, en als bij ingeving voelde zij, heel vaag, ontgoocheling, omdat Wim toch anders was, dan hij scheen. Maar wat er dien nacht gebeurd was vermoedde zij in 't minst niet.

12 November 1902.

Jongensliefde.

an de vier broers is hij mijn lieveling. Hij is lang voor zijn veertien jaren, bijna zoo lang als ik. Mooie groote blauwe oogen heeft hij en een vriendelijk blozend gezicht. Zijn dik, goudblond haar is met eene aardige golf van zijn hoog voorhoofd weggestreken en hij heeft zoo iets echt hartelijks en vriendelijks over zich jegens iedereen.

Als ik met hem wandel, kan hij me 't eene oogenblik met iets heel mannelijks en neerbuigend beschermends in zijne bewegingen wegtrekken van de tramrails of van den wanterkant; en 't andere oogenblik mijn arm grijpen en zich tegen me aanvlijen, zooals hij 't voor jaren deed, als een heel klein kindje.

Ondanks zijn fijn, goudblond haar, waar ieder meisje ijdel op zou wezen, ondanks zijn lieve blauwe oogen en blank voorhoofd is hij toch een echte jongen, flink en kloek, vol guitenstreken.

Hij heeft me sedert twee dagen wat te vertellen. Want hij loopt me telkens na, drijft me telkens vol doorzichtige berekening in een hoek en overlaadt me met tal van onnutte vragen: „Of mijn fiets wel geëlied is? Of ik de Oranjegalerij niet mooi vind? Of mijn banden wel hard zijn?” Ik ben bepaald benieuwd, wat er los moet komen.

Dan, eindelijk, nadat hij een paar dagen rondom me geijsbeerd heeft, lok ik hem mee, langs 't strand, naar 't Noorden. En daar, in die wijde, ontzaglijke ruimte, waar niemand is dan hij en ik, daar drijf ik hem in de engte. Want al zijn voorraad nuttelooze praatjes is op en zwijgen tegen mij is zijn gewoonte niet. Na vijf minuten gezweven te hebben, begint hij op eens, en ik merk dat de verwachte confidentie gaat geschieden.

„Nan, hoor eens — je moet niet lachen, — Nan, ken je Mientje Van Arkel?”

„Neen, Frits, niet de eer. Ik lach niet Fritsje.”

„Nou, ik — ik — vind ze erg lief. En ik wou dat jij ze zag.”

„Zoo? Wie is ze dan? waar woont ze?”

„Vlak naast ons — en ze vindt 't goed, dat ik zoo nu en dan met haar meega. Ze is zoo lief, Nan, veel, veel aardiger dan Mies.”

Ik heb medelijden met Frits' zusje, dat in ongenade schijnt te zijn, en luister aandachtig toe naar het vervolg der confidentie.

Hij heeft mijn arm genomen en er zijn gevouwen handen opgelegd en leunt zijn hoofd tegen mijn schouders.

„Ik wou, dat je ze zag. Ze zal wel eens op Scheveningen komen. Ze is zoowat zoo groot als ik, en ze heeft zulk lang, prachtig haar!”

Hier zwijgt hij en een verlegen trek komt op zijn gelaat. Hij schijnt geheel en al in de lange lokken van zijne Lorelei verward te zijn, want hij gaat niet verder.

„Nu?” vraag ik.

„Zie je, ze plagen haar wel eens met 'r haar, want 't is rood.”

„Kom,” zeg ik, „dat vind ik wel mooi. Ik hou wel van rossige menschen.”

„Ja, maar, 't is heel erg rood, vuurrood.”

„Dan zal ze mooi blank vel hebben,” veronderstel ik troostend.

Hij schijnt blijde te zijn, dat ik aan deze

zoo droevige quaestie nog eene lichtzijde ontdek, want een waren geestdriftigen ruk geeft hij aan mijn arm en valt uit: „Ja, dat heeft ze! met geen enkel sproetje! En zulke mooie oogen heeft ze ook en witte tanden! O, ze is zoo verschrikkelijk lief en ik houd zoo-veel van haar!”

„Wel, Fritsje, dat vind ik erg aardig. Nou wou ik die lieve Mientje toch ook eens graag zien.”

„Misschien is ze vanmiddag wel op Scheveningen, want 't is Woensdag,” zegt hij nadenkend en hij draait om, en kijkt met een verlangenden blik den kant van Scheveningen uit. Ver, ver weg zien we de menschen krioelen. Zóó hard loopt Frits, dat we binnen weinig tijd weer op „het” strand zijn, bij 't tentje van zijne familie. Mientje is nergens te zien. Hij doet geen verdere moeite om haar te zoeken en zet zich met een teleurgesteld gelaat neer op den grond, met zijn groote voeten buiten de tent stekend op de plank, en ziet er zóó dreigend uit, of hij al de voorbijgangers over zijn „strijkijzers” wil laten vallen tot straf voor zijne teleurstelling. Als ik opsta, gaat hij met me mee tot 't fiet-senhok onder 't Kurhaus.

„Jammer, dat ze er nu niet was,” zeg ik, maar troost hem verder met de hoop op een volgenden keer. „Maar Frits, waarom zocht je niet wat verder op 't strand?”

„Wel, als ze er is, zit ze *natuurlijk* in onze tent,” zegt hij verwonderd.

„A zoo! Nu, adieu Fritsje, doe mijne complimenten vast aan Mientje!”

„Sijt!” doet hij op eens en legt zijn heele vuist tegen zijn mond. Achter ons komt zijn groote broer aanrijden en die schijnt minder in Frits' geheimen te zijn ingewijd dan ik.

Den volgenden Zaterdag kom ik 't strand weer op, links langs het Kurhaus. Aan de bovenste tree van de trap staat Frits en houdt zijn oogen star gevestigd op den doorgang tusschen Kurhausgalerie en Berenbak.

Nauwelijks krijgt hij de punt van mijn neus te zien, of hij stormt op me af, loopt me haast omver, slaat zijn lange armen in eene woeste omhelzing om me heen, zoodat hij mijn schoone blouse erg kreukelt en jubelt: „Ga gauw mee, Nan! ze zit in de tent!”

„Nu,” zeg ik, „dan zal ze toch wel niet wegloopen vooreerst —” en mijn laatste woord spreek ik uit op den strandmuur al, want Frits is met me de trappen afgehouden

nu gaat 't in vliegende vaart langs den boulevard, de pier voorbij en de trap af.

Vlak bij de trap staat 't linnen tentje van Frits' familie. Er is op 't oogenblik niemand in dan Mientje en Frits' oudere broer, een bengel van een jaar of zeventien.

Mientje zit een beetje verlegen op een keukenstoel, 't inheemsche meubel der strandtentjes. Ze heeft vuur- en vuurrood haar, dat is 't eerste wat ik zie, twee lange prachtig dikke vlechten dalen tot ver over de leuning van haar stoel, menig niet bedwongen lok springt stug en vuurrood ter zijde. Ze is in krakend gesteven wit piqué gekleed, wat haar bewegingen niet sierlijk en ongedwongen maakt. Mooi blank vel heeft ze, en witte tanden — maar overigens, ik kan 't niet helpen, 'k vind er niet veel aan, zóó op 't eerste gezicht. Daarom amuseer ik me zoo met de vereering, die uit Frits' blikken en houding spreekt.

Mientje is verlegen opgestaan, stijf als een raaisterspaspop, en heeft me eene hand gegeven, vóór iemand iets zegt, zoo ineens. „Dag Mientje,” zeg ik vriendelijk en tracht haar op haar gemak te zetten. „Kom je ook eens kijken in ons tentje? Maar we blijven hier niet zitten, hoor, 't is hier veel te heet, straks zullen we wat langs 't strand gaan wandelen.”

Frits is achter Mientjes stoel gaan staan en kijkt me dankbaar aan. Hij schijnt 't erg lief van me te vinden dat ik vriendelijk tegen Mientje ben. Mientje zegt niet veel op al mijn gebabbel, „ja, neen, misschien wel,” of „ik weet niet,” maar bij ieder woord, dat ze zegt, glinstert Frits van genot, kijkt haar van terzijde aan, en dan, onhandig een stap achteruitgaand, maakt hij allerlei grimassen tegen me en zijn gezicht neemt eene zeer teedere uitdrukking aan, telkens verbroken door 't hoog optrekken van zijne wenkbrauwen en 't wijd openzetten van zijn heldere blauwe oogen. Dat wil zeggen, ik lees 't duidelijk op zijn gezicht: „O, wat is mijn Mientje toch lief! Hoe *vind* je ze toch wel, wat *zeg* je er toch wel van?”

Steeds dringender worden zijne gebaren en bewegingen, want hij leest niets op mijn gezicht, en vergeet dat Mientje er voortdurend 't oog op heeft, zoodat ieder wenkje tegen den jongen achter haar stoel haar verlegen zou maken. Daarom zeg ik: „Kom laten we nu naar zee gaan,” en aanstonds is Frits bereid, vat Mientje bij de hand en zegt: „Kom, Mientje we gaan vast.”